

[Oluf Pedersen.]

eringen skulle medføre en stigning på en 15—16 kr., altså omtrent det beløb, som afleveringsprisen skal ligge under den i dag gældende pris.

Med hensyn til en kornordning mener jeg, at en kornordning under visse forhold rent principielt ikke kan afvises. Det kan den ikke under en krigssituation, og fra retsforbundets side medvirkede vi da også til gennemførelse af den kornordning, som blev gennemført under verdenskrigen. Men under de givne forhold og i den forbindelse, hvori lovforslaget nu skal gennemføres, vil vi mene, at det vil være uforsvarligt for os at gå med. Jeg mener, at det havde været rigtigere, om man havde løst det problem, der utvivlsomt er med hensyn til de høje priser, således at man havde undgået de planøkonomiske foranstaltninger, og man i stedet for, som vi foreslog, havde inddraget den værdistigning på jorden, der var en følge af kronens devaluering, igennem en grundskyld. Desværre lå det sådan, at der, til trods for at man på forhånd skulle tro, der var flertal herfor på rigsdagen, ikke var mulighed for at opnå enighed om gennemførelsen af en sådan lovgivning.

Hvad de enkelte bestemmelser i lovforslaget angår, vil jeg henlede opmærksomheden på det nye stk. 5 til § 1, hvori det hedder, at de foreslåede kornpriser er bindende for staten, selvom priserne går ned. Medmindre det lovforslag, som her foreligger — forudsat at det ophøjes til lov —, ophæves inden høst, så forstår jeg det altså således, at landbrugsministeren er forpligtet til at bruge sin bemyndigelse. Hvis det nu skulle gå, ligesom det gik, da man efter forrige krig gennemførte en kornordning, at priserne falder indenfor den periode, hvor kornloven er givet, vil resultatet blive, at staten er forpligtet til at købe kornet til de meget høje priser. Det vil med andre ord sige, at lovforslaget, således som det er affattet, udmærket kan få til resultat, at det ikke kommer til at dreje sig om et offer for landbruget, således som det er lovforslagets hensigt, men at det bliver det stik modsatte, nemlig til gunst for landbruget. Det er der ingen, der ved; det afhænger bl. a. af, om Koreakrigen aflæses, hvorefter det må antages, at kornprisen falder. Det afhænger også af, om det lykkes regeringen at få gennemført påskeforliget. Der var jo i påskeforliget en bestemmelse om, at vi skulle have lavere fragter bl. a. på korn. Disse lavere fragter har vi hidtil ikke set noget som helst til. Fragten er steget meget

stærkt, og det er et beløb, som i allerhøjeste grad kan påvirke kornprisen, så det kan utvivlsomt få stor betydning.

Jeg må sige om de kornpriser, der foreligger her, at den højtærede landbrugsministers pris efter min mening er regnet ud på en måde, som viser ministerens store evner som forhandler. Det er en meget høj pris, og den er også for høj til at kunne holde fremover. Dette er efter min opfattelse uheldigt, for den høje pris, man fastsætter i en kornlov, vil, på samme måde som det skete i 1920, påvirke ejendomspriserne, så at vi kan risikere ligesom efter 1920 at få en landbrugskrise. Når man har en høj kornpris, er folk desværre altid tilbøjelige til straks at kapitalisere ejendomspriserne op til en sådan højde, at de unge, der går ind til landbruget, kommer til at „hænge på den“, idet man må regne med, at priserne senere går ned. Jeg hørte i går en udtalelse om, at man frarådede en mand at købe en almindelig bondegård til 200 000 kr. med en udbetaling på 50 000 kr. Det tydede i alt fald på, at man ventte, at priserne skal falde, men hvis de skal det, hvorfor har man så opretholdt så høje kornpriser, som yderligere har fået ejendomspriserne til at stige? Efter de tal, der foreligger, er der siden devalueringen sket en stigning i priserne på landbrugsejendomme på over 10 pct. Jeg beklager, at man ikke har truffet foranstaltninger til at hindre denne pristigning, og man er utvivlsomt fra alle sider klar over, at en gennemførelse af grundskylden ville have været den rette løsning. Om enkeltheder i lovforslaget skal jeg iøvrigt blot sige, at med vedtagelsen af dette lovforslag bliver det jo tilladt ministeren at give dispensation med hensyn til opfodring med affaldsbrød. Det er da et fremskridt, at det nu bliver lovligt; men jeg kan ikke undlade at bemærke, at den bestemmelse, vi her vedtager, er i strid med § 2 i forslaget om statstilskuddet til forbrugerpriserne på rugbrød og mælk. I virkeligheden burde denne § 2 nu ændres, for det ser ikke godt ud, at vi med få dages mellemrum vedtager to love med modstridende bestemmelser.

Jeg vil gerne sige et par ord om opfodringsproblemet. Efter at have fremsat ønske derom i udvalget har jeg fra ministeriet modtaget nogle tal, der viser forbruget af rug- og hvedemel, og når man sammenholder tallene herfor i høståret 1949—50 med tallene for 1950—51, viser de ikke noget større forbrug. På den anden side må jeg indrømme, at der er det mærkelige ved